

VIVIAN GREVEN

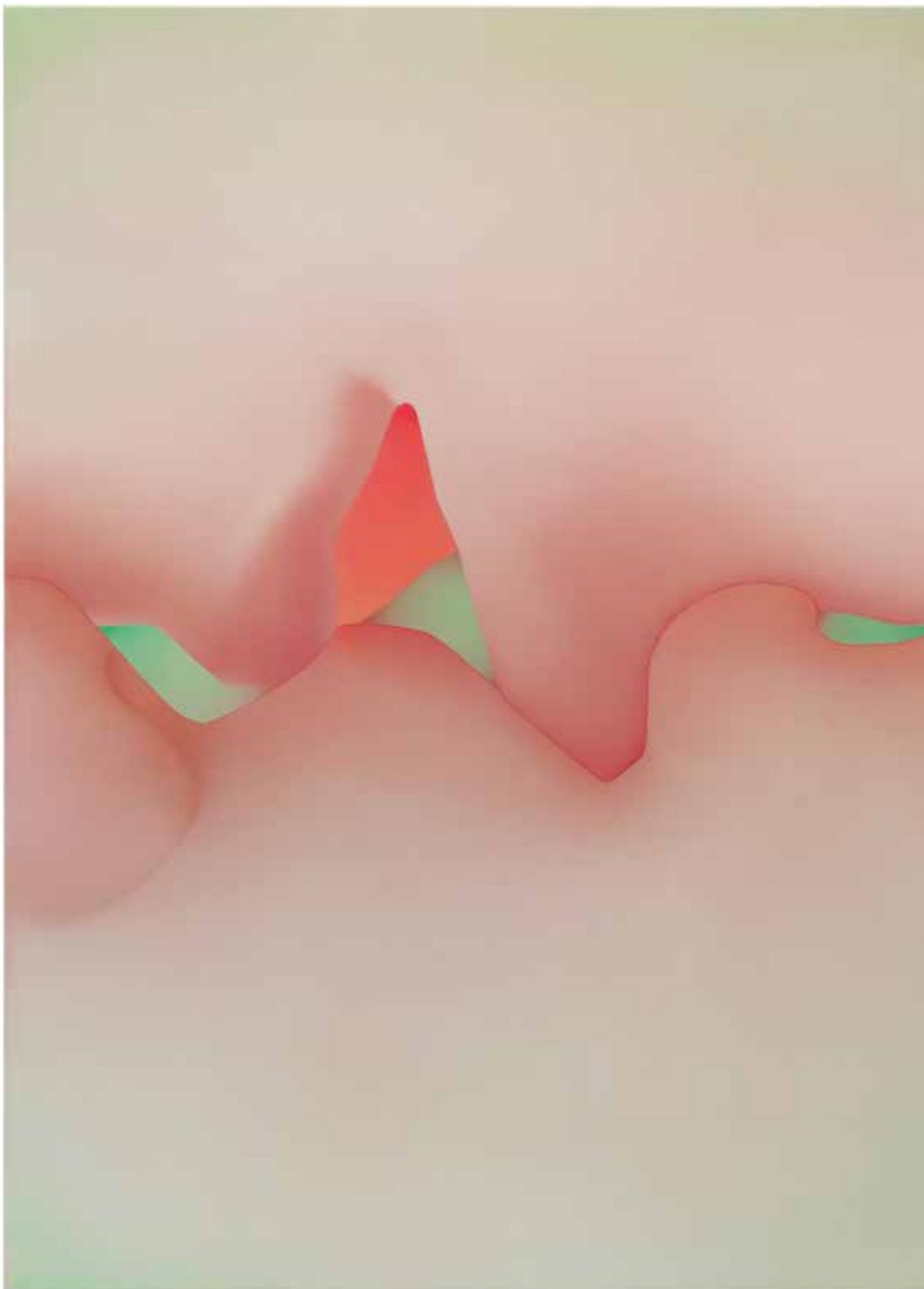

Vivian Greven (foto: Thomas Köster).

TUSSEN HEMEL EN AARDE

De klassieke taferelen van Vivian Greven (1985), geschilderd in een eigentijdse, digitaal geïnspireerde stijl, gaan over het verlangen naar aanraking en intimiteit. Grevens standbeeldachtige figuren reiken naar elkaar met gespreide armen en geopende lippen, en vormen een krachtige herinnering aan 'ons aangeboren instinct om verbonden te zijn'

TEKST: MYRTHE MEESTER

Vivian Greven, J (VI), 2018, olieverf op doek, 180 x 130 cm (foto: Ivo Faber).

Vivian Greven had me graag ontvangen in haar atelier in Düsseldorf, maar vanwege de coronacrisis moeten we ons interview helaas telefonisch houden. Mijn eerste vraag: hoe is deze coronatijd, met de verplichte anderhalve meter afstand, voor een kunstenaar die zo geïnteresseerd is in aanraking en nabijheid?

'Wat er nu gaande is, is eigenlijk precies wat ik eerder ook al voelde. Mijn schilderijen gaan over aanraking, omdat ik het gevoel heb dat er geen echte aanraking is. We leven in een maatschappij die zich zo met de oppervlakte bezighoudt, met optimalisering. Een gestreste samenleving, waarin geen ruimte voor authentiek contact meer is. Ik voel me daar verdrietig over, en

denk dat mijn werk een manier is om deze innerlijke spanning te beschrijven. Een manier om om te gaan met ons aangeboren instinct om verbonden te zijn. De coronacrisis voelt voor mij een

'We verkeren in een staat van diepe disconnectie.'

beetje als een allegorie voor wat er al langere tijd gaande was. Het maakt heel zichtbaar dat we in een staat van diepe disconnectie verkeren. We moeten ons nu echt gaan concentreren op wat zich onder de gestreste oppervlakte bevindt.'

Vivian Greven, **Lamia III**, 2018, olieverf en acrylverf op doek, 130 x 98 cm (foto: Ivo Faber).

De figuren in je schilderijen zien eruit als marmeren standbeelden, zonder gender- of karaktertrekken. Waarom ben je zo gefascineerd door klassieke en neoclassicistische standbeelden?

'Ze laten zien wat het in onze tijd betekent om een lichaam te hebben. Dat het lichaam de perfectie van een marmeren standbeeld moet hebben. Er wordt zoveel druk op ons uitgeoefend om er perfect uit te zien, zonder sporen van leven. Rimpels en littekens zijn niet toegestaan, allemaal om een bepaald plaatje in stand te houden. Het innerlijk mag zichzelf niet laten zien. We

*'Het gaat me om de vraag:
wat betekent het om te leven?'*

moeten functioneren als robots. Daarom voelde ik me aangetrokken tot deze beelden, deze schema's van lichamen. Je kunt ze aanraken, maar je weet niet of het warm aanvoelt, of er onder je aanraking iets zal bewegen. Het oppervlak zou ook kalm en versteend kunnen blijven. Het gaat me om de vraag: wat betekent het om te leven, en om niet te leven? Hoe levend voelen wij ons? Staan we onszelf toe om een levend lichaam te hebben?'

Toch meen ik in je schilderijen wel degelijk leven te zien, en echte intimiteit. In sommige doeken ligt er een rode gloed over de lippen en neuzen van de geliefden, alsof er een soort liefdesenergie tussen hen bestaat.

'Dat is waar. Ik ben erg geïnteresseerd in temperatuur. Je zou het ook energie kunnen noemen. In die schilderijen probeer ik te ontdekken waar er iets begint te gloeien, waar de fysieke reactie tussen twee mensen ontstaat. Als we écht dicht bij elkaar komen, begint er iets te vibreren. Via warme kleuren probeer ik daarnaar te verwijzen. Maar tegelijk wordt het aan de randen van het schilderij heel koud. Een beetje zoals wanneer je op je kop staat en al het bloed naar je hoofd toe stroomt, en je voeten gevoelloos worden. Ik creëer die geleidelijke kleurovergangen met een heel oude olieverftechniek. Daarbij breng ik vijf tot tien transparante kleurlagen over elkaar aan. Soms, als er licht op het schilderij valt, zie je diepere kleurlagen doorschijnen. Het is een techniek die ik mezelf heb aangeleerd, want aan de kunstacademie was het onderwijs heel theoretisch en conceptueel. Het werd niet cool gevonden om traditioneel te schilderen. Dat deed me pijn, maar heeft me tegelijk ook veel kracht gegeven: ik moest echt voor mezelf opkomen en zien te overleven.'

Die kleurovergangen doen me denken aan digitale kleurpaletten ('color gradients'). Ben je geïnspireerd door de digitale esthetiek?

'Eigenlijk doe ik het uit mezelf. Ik laat mijn innerlijk oog de kleuren kiezen, en kijk daarvoor niet naar een beeldscherm. Maar ik ben geboren in 1985, dus ik heb de opkomst van het internet meegemaakt. En dat is misschien terug te zien in mijn werken. Het digitale is een onderdeel van mezelf, van mijn innerlijke visie

Vivian Greven, **Ais**, 2019, olieverf en acrylverf op doek, 180 x 156 cm (foto: Ivo Faber).

Vivian Greven, **Inna III**, 2019, olieverf op doek, 180 x 130 cm (foto: Ivo Faber).

op de wereld. Ik hoef er niet bewust naar te kijken om erdoor geïnspireerd te worden.'

Je schilderijen van kussende lippen en van een baby-mondje aan de moederborst zijn sterk geabstraheerd. Ben je daar op zoek naar de essentie van intimiteit?

'Dat klopt. Ik begon met de kussende lippen, en probeerde er een icoon van te maken. Het is een beeld dat we allemaal kennen, maar ik wilde het ontdoen van de geijkte associaties die we erbij hebben. Ik ontledig het beeld, zodat je het zelf kunt vullen. De kussende lippen raken elkaar aan de oppervlakte. Maar de zuigende baby zegt: ik wil méér, ik wil wat er onder de oppervlakte is. Mijn beste vriendin heeft een baby, dus bij haar kon ik het drinken observeren. Ik vond het een heel krachtig teken van leven: het opzuigen van de energie van de moeder.'

Waarom heb je zoveel schilderijen gebaseerd op het bekende standbeeld *Amor en Psyche* van Antonio Canova?

'Amor en Psyche vind ik een perfect verhaal voor deze tijd. Het gaat over eeuwige liefde die sterft vanwege een disconnectie. Amor (de god van de liefde, red.) en Psyche (dat betekent letterlijk 'ziel', red.) hebben elkaar lief in het donker, maar Psyche wil haar goddelijke geliefde graag met eigen ogen zien. Amor is daardoor gekwetst, slaat op de vlucht en laat haar achter met haar verlangen. Het is een verhaal zoals dat van Adam en Eva, diep geworteld in onze cultuur. Het gaat over voelen versus begrijpen, over het hart versus het verstand.'

Een van je schilderijen is gebaseerd op een ander standbeeld van Canova, waar Psyche een vlinder vasthoudt.

'Ja, dat is een prachtig beeld. Psyche houdt een vlinder in haar hand, waarvan ze de vleugels af wil trekken. Daarmee wil ze laten zien: zonder deze vleugels verandert een vlinder in een worm. Hij kan niet meer vliegen, maar is gebonden aan de aarde. Het staat symbool voor haar verlies van Amor: zonder Amor is zijzelf die worm. Psyche, de ziel, heeft de verbinding met Amor, de liefde, nodig om echt te leven, om een vlinder te zijn en door de wereld te vliegen, om een verbinding te vormen tussen hemel en aarde.'

In jouw schilderij is de hand van Psyche leeg.

'Dat klopt. Dat is heel treurig. Het drukt uit: zonder liefde ben je niets. Daarom is er niets in haar hand. Maar tegelijk is het ook een hoopvol beeld: in haar lege hand bestaat een ruimte die nog gevuld kan worden, een ruimte voor geven en ontvangen. Vorig jaar schilderde ik een serie lege Martiniglazen. Voor mij waren dat representaties van mogelijkheid. Want in iedere leegte bestaat de mogelijkheid om alsnog gevuld te worden. Daarom hebben mijn marmeren figuren ook een zekere leegte over zich: ze hebben de mogelijkheid om iedereen te zijn.'

www.viviangreven.de

Vivian Greven, *Aer I*, 2018, olieverf op doek, 120 x 80 cm (foto: Ivo Faber).